

En rakasta sitä, joka täyden viinikraaterin ääressä kyynelehtien puhuu sodasta ja taistelusta; rakastan jokaista, joka yhdistää Muusien ja Afroditen iloiset lahjat, intohimoisen hyvämielisyyden muistaen.

* * *

Traakialainen tammani, miksi katsot alta kulmiesi, pälyilet, säälimättömästi pakenet luotani, luulet, etten ole viisas? Tiedä, kaunokaiseni, että helposti suitset laitan suuhusi, ohjaksista pidellen pyöräytän sinut kääntöpaikan ympäri. Vielä niityillä syöt ja hyppelet. Hyvää hevosmiestä ei ole sinua ratsastamaan. Vielä.

* * *

Purppuraisella pallolla heitti minua kultatukkainen Rakkaus, kirjavajalkineisen tytön kanssa leikkiin kutsuen. Tyttö, kotoisin niin komeastirakennetulta Lesbokselta, hiuksistani, jo valkoisista, vikaa löytää ja vain toisia tuo tuijottaa.

* * *

Temppelini ovat harmaat ja hiukseni valkeat, nuoruuden ihanuus kaikonnut, vanhat hampaani — makean elämän aikaa vähän. Usein vaikeroin Tartaroksen pelossa: Haadeksen perimmäinen nurkka on nimetön, tuskien tie sinne. Ja joka alas käy, ei ylös enää näy.

Anakreon

Filosofien on hyvä tutustua myös toisten muusisten taitojen harjoittajiin. Kuten tiedämme, tutustuminen käy parhaiten pidoissa, jonne filosofikin eittämättä kuuluu. Pitoihin kuuluu myös Anakreon, runoilija.

Anakreonista luulemme jonkin verran: hän syntyi vuoden 540 eaa kieppeillä, matkasi pitkän matkan Teoksesta Abderan kautta Ateenaan, tyranniin kestitsemänä ja ihailemana kirjoitti runoja rakkaudesta ja viinistä; hänen sanotaan eläneen aina 85-vuotiaaksi.

Rakkaus ja viini olivat Anakreonin lempiaiheet, jopa niin että Kritias kutsui häntä ”pitojen kiihoittajaksi”. Juuri pidoissa, runoilijoiden ja filosofien, muusisten taitojen harjoittajien kohtauspaikassa, Anakreon esitti julki runonsa ja innoitti toisten puheita. Vanhemmalla iällä viini ei Anakreonin runoista kaikonnut, mutta rakkauden tilalle tuli harmaa pää. Onko hänessä sitten filosofiaa, sitä voi kukin kysyä tykönään.

Mika Saranpää